

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. KUJCK 143222/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 600 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č. j. KUJCK 143222/2017 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Písek, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 30. 10. 2017, č. j. MUPI/2017/43749. Tímto rozhodnutím (dále jen „*rozhodnutí o obnově řízení*“) správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce, jíž se domáhal obnovy přestupkového řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. VV41/2015/01794/Př-2015/288 a zrušení rozhodnutí téhož orgánu ze dne 25. 11. 2015, č. j. MUPI/2015/44292.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím (dále jen „*rozhodnutí o přestupku*“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití drobným ublížením na zdraví podle

§ 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016. Toho se měl dopustit tím, že dne 5. 9. 2015 kolem 21:15 hod. v horní části Palackého sadů v Písku u stánku PNS udeřil pěstí do obličeje F. H. (dále jen „poškozený“), přičemž mu vyrazil přední zub (bez následné doby léčení a pracovní neschopnosti).

[3] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Jádrem jeho argumentace přitom bylo, že správní orgán prvního stupně měl obnovu řízení povolit, protože navrhl výslech dvou svědků (J. Ž. a M. B. – dále také jen „noví svědci“), jejichž totožnost a existence mu v průběhu řízení o přestupku nebyla známa.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39. K podmínkám pro obnovu řízení odkázal na § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

[5] Poté konstatoval, že žalobce ke své žádosti o obnovu řízení přiložil čestná prohlášení nových svědků, kteří viděli incident žalobce s poškozeným a mohou podle žalobce dosvědčit, že žalobce byl vystaven nadávkám ze strany poškozeného, že ten mu vyhrožoval a připravoval se na fyzický útok.

[6] Krajský soud poukázal na to, že v řízení o přestupku žalobce nepodal odvolání a nemůže tedy uplatňovat námitky, které mohly být v odvolání uvedeny, teprve v rámci žádosti o obnovu řízení. Jestliže se žalobce incidentu zúčastnil, bylo mu známo, že tam byly přítomny i další osoby, které mohl správní orgán v rámci řízení o přestupku vyslechnout. To však žalobce tehdy nenavrhl a nenamítal, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Navíc žalobce se sám doznal, že udeřil pěstí poškozeného.

[7] Krajský soud uzavřel, že žalobci nic nebránilo, aby navrhl výslech osob, které se vyskytovaly v místě incidentu. Proto možnost výslechu nových svědků nevyšla najevo až po právní moci rozhodnutí o přestupku – tyto důkazy byly známy již v době, kdy probíhalo přestupkové řízení. Je zřejmé, že tito svědci museli být přítomni u události, protože jsou i s velkým časovým odstupem schopni se k incidentu vyjádřit.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel nejprve rekapituloval vývoj věci a stěžejní argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku. Zdůraznil, že v době do právní moci rozhodnutí o přestupku nevěděl o existenci nových svědků. O tom, že zpozorovali daný incident a jsou schopni popsat jeho průběh, se stěžovatel dozvěděl až v červenci 2017. Existence těchto svědků není patrná ani ze správního spisu.

[10] Dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012 – 29, tuto pasáž: *„V nyní projednávané věci je sporné naplnění podmínky třetí – uvedení relevantního důvodu pro obnovu řízení. Základem důvodu podle písm. a) výše cit. ustanovení je existence tzv. dříve neznámých skutečností (novot) a jejich nezaviněné neuplatnění. Dříve neznámými (novými) skutečnostmi nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět taková skutková zjištění (at' už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala,*

pokračování

ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinení účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou, atp.). Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se tak nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení (řízení o rozkladu), pokud se uskutečnilo, jestliže v té době mu byla již skutečnost známa, popř. byla uplatnitelná, nebo se o ní dozvěděl v okamžiku, kdy mohl ještě odvolání (rozklad) podat (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 414 – 416). To je situace i v nyní posuzované věci“ (zvýraznění přidal stěžovatel).

[11] Stěžovatel souhlasí s názorem soudu, že noví svědci museli být události přítomni. Ostatní závěry krajského soud jsou však nepřezkoumatelné a jsou v rozporu se správním spisem. Z něho totiž nevyplývají žádné skutečnosti podporující závěr o tom, že stěžovatel mohl navrhnout výslech těchto osob již v řízení o přestupku. Skutečnost, zda přítomnost nových svědků musela být stěžovateli zřejmá, by mohla být zjištěna až po provedení obnoveného řízení, ve kterém by tyto osoby označily, kde se v danou chvíli nacházely. I kdyby se ale skutečně nacházely na dohled stěžovatele, není možné z toho usuzovat, že je stěžovatel mohl spatřit, a tak si mohl být vědom jejich existence.

[12] Stěžovatel závěrem poukazuje na to, že mu správní orgány v rozhodnutí o obnově řízení, respektive v rozhodnutí žalovaného, kladly k tíži, že sám aktivně nevystupoval v řízení o přestupku, nenavrhl žádný důkaz a nevyužil řádných opravných prostředků. Takové úvahy však nemají místo v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení. Stejně tak je nerozhodné, zda se stěžovatel v řízení o přestupku doznal, že udeřil pěstí do obličeje poškozeného.

[13] Stěžovatel navrhuje, aby kasační soud zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná. „*Objevení*“ nových svědků nepovažuje za dříve neznámou skutečnost, neboť stěžovatel o existenci dalších osob věděl a mohl jejich výslech navrhnout. Je nerozhodné, že je nedokázal přesně identifikovat. Důležité je, že se stěžovatel nacházel přímo na místě samém a další osoby tam musel přímo vidět. I kdyby bylo řízení obnoven, nemohlo by svědectví nově navržených svědků odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení, neboť mezi stěžovatelem a poškozeným nebylo sporu, že ho stěžovatel udeřil poté, co se měl „*nějakým způsobem pohnout*“.

[15] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou. Zopakoval v ní, že o existenci nyní navržených svědků nevěděl. Za absurdní označil požadavek, že měl v řízení o přestupku „*pro jistotu*“ navrhnout výslech všech svědků, kteří mohli být na daném místě přítomni, aniž by je znal konkrétně. K incidentu došlo dne 5. 9. 2015 kolem 21:15 hod. v rámci Slavností piva Písek v Palackého sadech, v tuto dobu zde bylo přítomno větší množství osob, a to nejen z města samotného. Je nemožné, aby stěžovatel všechny tyto osoby znal, a aby věděl, kdo incident pozoruje.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených

(§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou, v níž stěžovatel tvrdí, že krajský soud neodůvodnil závěr o tom, že stěžovatel mohl navrhnout výslech svědků již v řízení o přestupku. Stěžovatel tím tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy dovolává se kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[19] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19).

[20] Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná. O přezkoumatelnosti rozsudku v prvé řadě svědčí to, že stěžovatel ve své kasační stížnosti věcně polemizuje se závěry krajského soudu, což v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí zpravidla nepřichází v úvahu. Kromě toho je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že je z rozsudku zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, reagoval na všechny žalobní body a zabýval se konkrétními okolnostmi případu.

[21] Úvahy krajského soudu o důvodech, proč stěžovatel mohl dle jeho názoru navrhnout výslech svědků již v řízení o přestupku, jsou v napadeném rozsudku patrné. Krajský soud ve shodě se žalovaným dovodil, že stěžovatel věděl o těchto svědcích, protože byli přítomni v době incidentu na stejném místě jako stěžovatel. Pokud stěžovatel tvrdí, že tyto důvody nemají oporu ve správním spisu, takové tvrzení nemůže ze své povahy založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale směřuje k vadám řízení před správním orgánem, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V podrobnostech k tomuto důvodu viz níže.

[22] Nejvyšší správní soud ze správního spisu (č. l. 19 spisu správního orgánu prvního stupně) ověřil, že stěžovatel podal správnímu orgánu prvního stupně dne 4. 10. 2017 žádost o obnovu řízení. Uvedl k ní, že se o existenci nových svědků dozvěděl v červenci 2017 a že tyto svědci mohou dosvědčit, že byl ze strany poškozeného vystaven slovnímu útoku a že se poškozený připravoval na fyzický útok proti stěžovateli. V žádosti výslovně prohlásil, že o těchto svědcích v době řízení (o přestupku) nevěděl a ani je nemohl identifikovat.

[23] Ke své žádosti stěžovatel přiložil čestná prohlášení obou svědků obdobného znění, datovaná ke dni 20. 7. 2017, respektive 25. 7. 2017, kde svědci prohlašují, že se účastnili pivních slavností v roce 2015 a že viděli, jak v Palackého sadech v Písku se chystal poškozený napadnout stěžovatele. J. Ž. uvedl, že „*pokud by se [stěžovatel] nebránil, byl by [poškozeným] zcela jistě fyzicky udeřen*“.

[24] Z uvedeného je zřejmé, že alespoň „na první pohled“ (*prima facie*) stěžovatel v žádosti o obnovu řízení předložil konkrétní tvrzení o existenci *důkazů, které existovaly v době původního řízení a které* [stěžovatel jako] *účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit* (řeceno slovy zákona).

pokračování

[25] Dále je z výše uvedené rekapitulace (viz zejména odstavce [6], [7] a [14]) zřejmé, že správní orgány i krajský soud mají shodně za to, že podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyly splněny, protože nově označené důkazy mohl stěžovatel uplatnit již v původním přestupkovém řízení. To dovozují z následující úvahy: svědci museli být na místě incidentu, stěžovatel byl též na tomto místě, musel je tedy vidět. I kdyby mu totožnost svědků v době řízení o přestupku nebyla známa, mohl svědky označit popisem, správní orgány by poté zjistily jejich totožnost a případně je vyslechly. Stěžovatel však takové důkazní návrhy nepředložil, ani nepodal odvolání proti rozhodnutí o přestupku. V rámci obnovy řízení pak nemůže „napravit“ svoji předchozí pasivitu v řízení o přestupku.

[26] Současně je nutné dodat, že správní orgány a krajský soud vycházely z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (například z rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 1 As 44/2014 – 33). Nejvyšší správní soud konkrétně považuje za správný názor, vyjádřený v posledně uvedeném rozsudku, podle něhož „[p]ojem 'dříve neznámá skutečnost' nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu, tedy jako skutečnost, kterou účastníci správního řízení znát nemohl a nemohl ji tak v původním řízení uplatnit“. Stejně tak i stěžovatel příhodně odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 130/2012 – 29 (viz odstavec [10] tohoto odůvodnění). Dá se proto říci, že mezi stranami není sporu v otázce právní úpravy a judikatorních závěrů dopadajících na projednávanou věc, ale o to, jak uvedené na daný případ aplikovat.

[27] Ze správního spisu je zřejmé, že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně v řízení o přestupku stojí na dvou velice stručných výpovědích stěžovatele a poškozeného, kteří v nich zmínili, že incidentu byly přítomny další, ve výsleších příjmením označené, konkrétní osoby. Mezi těmito osobami však nejsou noví svědci, které označil stěžovatel v řízení o povolení obnovy. V úředním záznamu policie ze dne 5. 9. 2015 (na č. l. 4 spisu správního orgánu prvního stupně), vyhotoveném po jejím zásahu na místě incidentu, se uvádí, že „po příjezdu [policie] na místo se zde již žádný svědek události nenacházel“.

[28] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že závěry správních orgánů o tom, že stěžovatel věděl, či snad „vědět měl a mohl“, o existenci nově navržených svědků, nemají oporu ve skutkových zjištěních a správním spise. Jsou založeny na zdánlivě „logické“ úvaze, podle níž jestliže tito noví svědci viděli stěžovatele, stěžovatel musel nutně vidět také svědky a mohl tedy navrhnout jejich výslech již v řízení o přestupku.

[29] Tato úvaha je však ryze hypotetická a stojí na mnoha skutkových předpokladech, které si správní orgán učinil sám, aniž by k tomu měl odpovídající oporu v provedeném dokazování. Krajský soud pak tuto úvahu chybně aproboval. Správní orgán mlčky předpokládal, že: (a) noví svědci byli v dostatečně blízké vzdálenosti a byli dostatečně osvětlení, aby je stěžovatel viděl, (b) stěžovatel je *de facto* také zpozoroval, (c) viděl je po tak dlouhou dobu, že by je byl schopen dostatečně popsat tak, aby mohli být identifikováni, a (d) stěžovatel si byl vědom toho, že tito svědci incident viděli a mohou o něm vydat svědectví. Výše uvedené jsou otázky, které by bylo možné zjistit až v rámci výslechu nových svědků; nyní jsou však vskutku pouhou nepodloženou hypotézou. Správní orgány mají pravdu jen potud, že **teoreticky** nelze vyloučit, že stěžovatel *de facto* o svědcích věděl (respektive o nich vědět mohl), a přesto jejich výslech nenavrhl v řízení o přestupku. Taková úvaha však nepostačuje pro zamítnutí žádosti stěžovatele o obnovu řízení, neboť správní orgán musí mít **prokázáno zákonným způsobem**, že daná skutečnost byla či mohla jistě být stěžovateli známa.

[30] Stěžovateli je také třeba přisvědčit v tom, že argumentace správních orgánů vede k absurdnímu požadavku, aby obviněný z přestupku za dané situace navrhoval výslech všech osob, které se v místě incidentu v danou dobu zdržovaly (tj. bez jejich bližší identifikace). Je evidentní, že takovému návrhu by správní orgán nemohl vyhovět, jestliže by osoby nebyly identifikovány či alespoň nebyly snadno identifikovatelné.

[31] Žalovanému naopak nelze přitakat v tom, že by výslech nových svědků nemohl mít vliv na skutková zjištění ohledně jednání stěžovatele (úder pěští). Je sice pravdou, že toto jednání samo o sobě bylo prokázáno, ostatně stěžovatel jej nepopíral ani v řízení o obnově. Je však zřejmé, že stěžovatel míří k prokázání okolností **bezprostředně předcházejících** úderu pěští. Právě tyto okolnosti mohou mít vliv na závěry správního orgánu o vině, případně i trestu pro stěžovatele jako pachatele přestupku.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem souhlasí s tím, že v rámci rozhodování o (ne)povolení obnovy řízení není v posuzovaném sporu rozhodné, v jaké míře byl stěžovatel procesně aktivní v původním řízení o přestupku, tj. že nepodal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či že neměl žádné důkazní návrhy. Tyto okolnosti nijak nesouvisí se splněním zákonných podmínek pro obnovu řízení a nemohou být „přičítány k tíži“ stěžovatele v rámci rozhodování o obnově. Jiná situace by pochopitelně nastala, pokud by stěžovatel jako nové důkazy označil ty, o kterých prokazatelně věděl již v původním řízení, popřípadě je mohl uplatnit alespoň ve včasném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, toto není případ nyní projednávané věci, respektive správní orgány nemají takový závěr řádně podložen.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že závěry žalovaného ohledně možnosti stěžovatele předložit důkazní návrhy v řízení o přestupku nemají oporu ve spisech. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je tedy naplněn. Krajský soud měl kvůli zmíněné vadě rozhodnutí žalovaného zrušit, což však neučinil.

[34] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s., zrušil (výrok I. tohoto rozsudku). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.; výrok II. tohoto rozsudku). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nově navržené důkazy (výsledky nových svědků) splňují podmínky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť podklady ve správním spisu ani jiné okolnosti nenasvědčují opaku. Úvahy o případné věrohodnosti svědků a „nové“ skutkové verzi či strategii obhajoby stěžovatele mohou mít místo až v řízení o přestupku.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení

pokračování

vůči žalovanému. Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[38] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem Mgr. Václavem Strouhalem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. d) a písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání žaloby a účast na jednání před krajským soudem dne 11. 7. 2018), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Soud stěžovateli nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť byl uvedeným advokátem zastupován již ve správním řízení o povolení obnovy. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti a podání repliky k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tyto úkony v celkové výši 600 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 13 600 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součástí nákladů tato daň netvoří.

[39] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 21 600 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 13 600 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu